

СВЕТНИКЪТ

НЕЗАВИСИМЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

Излиза седмично подъ уредбата на редакционенъ комитетъ

Годишниятъ абонаментъ на вестника е 80 лв. въ предплатъ. Отдѣленъ брой струва 3 лв. За странство двоевъ абонаментъ.

Обявления на IV стр. по 5 лв. отдѣлно за заглавие, подписъ, дата и всѣка останала дума по 2 лв.

Всѣчко, що се отнася до вестника — статии и пари, се праща на адресъ: Редакция в. „Светникъ“, ул. „Търновска“ 5, гр. Варна.

Редакторъ свещ. К. Кожухаровъ.

Телефонъ № 477.

Нашата първа длъжностъ.

По силата на канонитѣ въ православната църква, епископътъ има право на ръководство и първенство въ църковния ни животъ. А свещеникътъ, комуто се възлага да извършва отъ името на епископа, почти всички тайнства и чинодействия, се явява като неговъ най-близъкъ помощникъ и сътрудникъ въ дѣлото на спасението.

Следователно, като работници на една и съща Божия нива, като носители на свѣтли евангелски истини, като ръководители, на върующата душа по пътя на спасението и като борци срещу злото, срещу нравствената поквара, тѣ — епископътъ и свещеникътъ — трѣбва взаимно да се подпомагатъ и подкрепятъ въ това трудно, но благодатно и спасително дѣло. И отъ тука, между тѣхъ трѣбва да съществува онова единомислие, онова съгласуване въ дѣла и настроения, оная зависимость и взаимоотношения, каквито съществуватъ между членове на едно и също тѣло, както казва св. ап. Павелъ. (I Коринт. гл. 12).

Обаче, трѣбва искрено да си признаемъ, че дапечъ още не сме достигнали тия идеални отношения, които могатъ да се характеризиратъ съ отношенията на баща къмъ синъ, и обратно, на синъ къмъ баща или като членове на едно и също тѣло. Кога по-вече, кога по-малко, отношенията между архиерея и свещеника се разяждатъ отъ чувствата на недовѣрие, неискренностъ и вражда. Единъ духъ на пълнѣ автократизъмъ и крайно реакционерство, духъ на бюрократизъмъ и грубъ материаленъ интересъ витае надъ ума, волята и сърдцето на мнозина клирици. Като се започне отъ най-висшето иерархическо стъпало и се стигне дори до най-низкото, ще се констатира присъствието на тоя духъ, който сѣе раздори, неприязнь и взаимно недовѣрие.

— Едни устремили погледъ къмъ слава и почести, други — къмъ изобилни материални блага, трети — къмъ власт и абсолютизъмъ, четвърти — къмъ „благоденствено и мирно житие“, малки и голѣми троятъ своята душа съ земна суетливостъ, която помрачава пастирската съвестъ, въ изпълнение дълга къмъ Църквата и

къмъ Христа. И заради това, записани въ постигане на всички земни блага и въ борба противъ ония, които ни сплватъ по пътя на тоя ламтежъ, братскитѣ връзки между насъ — духовнитѣ лица — чезнатъ, духътъ гасне, а любовта слабее. А въ това време, гениятъ на злото изобилно хвърля своето пакостно семе среди върващитѣ. Враговетѣ на Църквата, не срещайки нашето силно и сплотено противодействие, свободно вършатъ своето дѣло и ни нанасятъ ударъ следъ ударъ.

Ние не веднѣжъ сме изтъквали голѣмата пакостъ за Църква и народъ отъ тия недружелюбни отношения, които изкуствено, като че ли, се подхранватъ отъ тъмни и задебеляли отъ сластенъ егоизъмъ личности. За жалостъ, обаче, духовната властъ, не винаги е гледала на тия наши изявления съ добро око. А трѣбва да признаемъ, че кога по-силно, кога по-слабо, въ разпадащия се среди свещенството въ това отношение мълчителенъ стонъ, доминира отзвукъ на измъчени души, които губятъ вече търпение при наличността на голѣмитѣ противоречия между духа на евангелскитѣ истини и печалната действителностъ. Енорийското свещенство се чувства днесъ, повече отъ всѣки другъ пътъ, захвърлено, забравено, унижено и пренебрегнато. То чувствува нуждата отъ авторитетенъ водачъ и наставникъ, предъ когото да разкрие своята неволюта отъ обиди и съмнение душа. И не само това, но, терзанъ отъ вътрешна борба, външни условия и горчивини въ живота, да изповяда, да изплаче и да примири душата си предъ своя наставникъ и баща.

Но, уви! Свещенството продължава да живѣе съ тжгата и болката си, да се влачи по-сърнало и изнурено въ живота, да се чувствува слабо и безъ подкрепа и да трови душата си отъ ненавистъ и злоба. А дѣлото Христово оставя все назадь и назадь.

Ето защо, ако този духъ на братолюбие е намалялъ въ отношенията между архиерея и свещеника, време е да се потърсятъ причинитѣ за това. Откриятъ ли се, нека бждатъ незабавно отстранени, за да заца-

руватъ братскитѣ чувства на взаимна преданностъ, и обичъ. Защото неискренността винаги подбужда въ душата на човѣка лоши съмнения, а тия последнитѣ — зла воля. И тогава всички забравятъ, че архиереи и свещеници сж работници на едно общо дѣло. Отъ друга страна знае се, че единението, почиващо на Христовата обичъ, ражда въодушевлението. Това последното пъкъ създава силна въра, герои, мъченици на идеята — да се служи на ближния въ името на Христа.

За такива въодушевени работници жадува и копнее българския народъ. Неговитѣ духовни пастири трѣбва да схванатъ и разбератъ това. Днесъ, най-вече отъ всѣки другъ пътъ, е желателно да се въдворятъ братскитѣ отношения между архиереи и свещеници. При съзанието за нашата твърде слаба дейностъ въ живота, ще трѣбва да повее духа на любовта между владици и свещеници най-първо, ако искаме това и отъ християнитѣ. И нека бждемъ сигурни, че следъ тоя актъ, ще изчезне всѣко противодействие, ненавистъ, злоба, егоизъмъ и недовѣрие, а ще се всели въ насъ Христосъ. Тогава ще изчезне и раздѣлението между епископа и свещеника, а ще настѣпи единомислието и добрата воля въ постигане дѣлото на православната ни Църква.

Архим. Иннокентий.

Самоубийцитѣ и Църквата.

Едно обществено зло, взело вече характеръ на епидемия, сж тъй зачестилитѣ самоубийства. Не се минава день да не прочетете въ вестницитѣ за такива. Дали и по-рано не ги е имало? Имало ги е, но тогава е нѣмало днешния ежедневенъ печатъ, който да поднася на читателитѣ си всевъзможни сензации на деня отъ тоя родъ, съ най-голѣми подробности и фотографии, каквито, за жалостъ, констатираме въ днешния. Ето защо днесъ се пише и говори за тѣхъ повече, отколкото по-рано. Самоубиватъ се хора млади, пълни съ енергия, въ най-цѣтуща възраст, хора стари, които сж съ една кракъ въ гроба, съ една речъ, хора безъ разлика на полъ, възраст, звание и обществено положение. Кой сж причинитѣ, които заставляватъ мнозина да турятъ край на живота си? Да се отговори на зададения въпросъ само съ една дума, че самоубийцитѣ сж хора, които сж изгубили въра и надежда въ Бога, мислимъ, е прибрзано. Действителността опровергава това твърдение. Тѣй напр. имаме такива случаи: една ученичка въ гр. Вологда (Русия), получила слаба бе-

лежка по единъ предметъ. Отишла въ църква, поискала да ѝ се отслужи молебенъ и следъ това въ църквата се застреляла. Другъ случай. Студентъ отъ Казанския Ветеринаренъ институтъ, вследствие на мизерното си положение и липса на сръдства да продължава образованието си, следъ като търсилъ такива, но сѣ му отказвали, турилъ край на живота си, като оставилъ писъмце, съ което молилъ да го погребятъ като християнинъ, като човѣкъ върующъ въ Бога. Другъ подобенъ случай има съ студентъ отъ Казанската Духовна Академия. Сжщо съ единъ градинаръ въ Варна. Излишно е да привеждаме повече примери.

Като причини, които често служатъ на мнозина да турятъ край на живота си, могатъ да се укажатъ на следнитѣ: а) разочароване въ живота, като безсмисленъ, нѣщо обикновено у меланхолицитѣ; б) срамъ отъ обществото за извършено престѣпление, което влече следъ себе си тежко и позорно наказание; в) несправедливо оценяване на труда (това най-вече се отнася до учащата се младежъ); г) неопосимата мизерия въ живота, следствие на икономическитѣ условия; д) носталията — тжга за отечеството (това се отнася особено за рускитѣ емигранти); е) атакизмътъ (наследственостъ) въ известенъ родъ; ж) запазване на държавни, военни и организационни тайни; з) прекомѣрно самолюбие; и) любовни приключения; к) нещастия въ семейния животъ; л) неизлѣчими болести. Посочваме на тия причини, които печатътъ отбелязва, като такива за станали самоубийства.

Секретарьтъ на О. Н., отъ една анкета, е публикувалъ любопитни статистически данни на самоубийствата въ следващата Европа, съ изключение на Русия. Срѣдно въ Европа всѣка година завършватъ съ самоубийство 50,000 души.

Като съобщава процента на самоубийствата въ разнитѣ европейски държави, завършва: „главнитѣ причини, които тикатъ хората къмъ самоубийство, сж икономическата криза, безработицата и неизлечимитѣ болести. Самоубийствата на романтична почва ставатъ все по-рѣдки.“ („Радикалъ“ бр. 26 отъ 30. III 1928 г.).

Има и такъвъ родъ самоубийци, при които извършеното престѣпление пада не върху тѣхъ, а върху ония *интелектуални* убийци, които сж способствували за това. Напр.: новъ свещеникъ въ енория. Не познава добре още енорияшитѣ си. Явяватъ се при него младежи, които искатъ да встъпятъ въ бракъ. Свещеникътъ разпитва, както тѣхъ, така сжщо тѣхни роднини и познати, нѣматъ ли помежду си нѣкаква родство или други канонически причини, които да имъ прѣпятъствуватъ за встъпването въ бракъ. Всички увѣряватъ свещеника, че нѣма такива. Свещеникътъ, увѣренъ въ това, издава нужнитѣ документи за вѣнчаване, получава отъ началството си разрешение и извършва вѣнчалния обрядъ. Не се минава дълго време, ето че се явяватъ лица, които установяватъ, че между младежитѣ съществуватъ известни канонически прѣпятствия за бракъ. Но вече е късно. Младитѣ сж вече вѣнчани. Донася се това до началството. Противъ

свещеника се завежда духовно-углавно дѣло. Всички старания на свещеника, че той въ случая не е виноватъ, че е пострѣпалъ съгласно закона, но е подведенъ отъ злонамѣрени лица, сждѣтъ не взема подъ внимание и го осжда на нѣколко мѣсеца аргосъ, който трѣбва да прекара въ манастиръ. Архиепископътъ утвърждава решението на съвета. Бедниятъ, току що встѣпалъ на енорийска служба, свещеникъ остава многочисленното си семейство безъ всѣкакви срѣдства за живене и отива въ манастиря да претърпи наложеното му наказание. Семейството му останало на произвола на сждбата. Обаче, той е чистъ предъ съвестта си. До него допитатъ писъцитѣ и риданията на млада презвитеръ и невѣрстни невинни дечица, които тѣнать въ голѣма мизерия и сж лишени отъ нажщия, защото съ цѣли месеци нѣма кой да ги поддържа. И свещеникъ не можалъ да понесе тежкото несправедливо наказание. Въ единъ прекрасенъ день отишълъ въ епархиялния градъ Симбирскъ, качилъ се на камбанарията, и се хвърлилъ отъ нея.

Другъ подобенъ случай. Въ гр. Вятка (Русия), единъ младъ и образованъ свещеникъ, който до овдовяването си се отличавалъ съ своя примѣренъ животъ, но следъ овдовяването, общественото мнение си измѣнило понятието за предишния му нравственъ животъ, и, като не можалъ да понесе това обвинение, уронваще неговата честъ, турилъ край на своя животъ!

Такъвъ примѣръ ни дава и г-нъ Добрянковъ за самоубийството на Сливенския банкиръ В. П. Дѣдовъ, въ в. "Миръ", бр. 8344, подъ заглавие: "Убийци на самоубица".

Кои въ тия случаи сж интелектуални виновници, нека всѣки си прави самъ заключението.

Освенъ това, има и такива самоубийства; които за насъ оставятъ тайна. Съ една речъ, въ всички самоубийства трѣбва да се търсятъ дълбоки психологически причини, които, често лжи, оставятъ скрити.

Но ще ни се възрази: ние трѣбва да понасяме всички изпитания съ християнско търпение, които Богъ ни изпраща за наше назидание и утвърждаване въ вѣрата. Действително това е така. Но човѣшката природа е повредена отъ грѣха. Човѣкъ е наклоненъ по-скоро да извърши зло, отколкото добро. Св. Ап. Павелъ, тоя дълбокъ познавачъ на човѣшката душа, не току така е писалъ: *"защото знаемъ, че законътъ е духовенъ, пакъ азъ съмъ отъ плоть, продаденъ на грѣха. А какво правя, не зная; защото не това, що желая, върша, а онова, що мразя, него правя. Ако пакъ върша това, що не желая, съгласявамъ се съ закона, че е добъръ; а въ такъвъ случай не азъ вече върша това, а грѣхътъ, който живее въ мене. Азъ зная, че въ мене, сиречь въ плътта ми, не живее доброто; защото желанието за добро има у мене; но да го върша, не намирамъ сили. Защото не доброто, което искамъ, правя, а злото, което не искамъ, него върша."* (Рим. 7:14—19).

При това разнитѣ човѣци иматъ

и различни темпераменти. Психологията ни учи, че човѣкъ се намира подъ тѣхното влияние и тѣ го направляватъ. Въ Библията ние виждаме примѣри на личности отъ такива темпераменти, които сж свързвали своя животъ съ самоубийство. И Сампсонъ рече: *"умри, душо моя, съ филлистимци!"* и наблегна съ всичка сила, и домътъ рухна върху владѣлцитѣ и върху цѣлия народъ, който бѣше съ него. И умрѣлнитѣ, които Сампсонъ умъртви при смъртта си, бѣха повече, отколкото той бѣше умъртвилъ при живота си. (Сжд. 26:30) И Саулъ рече на орженосеца си: *"изтегли меча си и ме завади съ него, да не дойдатъ онии необръзани и ме убиятъ и да се не подиграватъ съ мене."* Но орженосецътъ не искаше, понеже се много боеше. Тогава Саулъ взе меча си и падна върху него. Орженосецътъ му, като видѣ, че Саулъ умрѣ, и самъ падна върху меча си и умрѣ съ него. (I Цар. 31:4—5). Елеазаръ... пожертвува себе, си за да спаси своя народъ и да си спечели вѣчно име: *"смѣло притърча къмъ него всрѣдъ отряда, като убиваше надѣсно и наляво и се разбѣгаха отъ него насамъ и нататъкъ, и се притече той подъ оня слонъ, легна подъ него и го уби, и слонътъ падна върху него на земята, и той умрѣ тамъ."* (I Мак. 6:43—45). На Никанора посочиша нѣкого си Разиса отъ Иерусалимскитѣ старейшини, като приятелъ на гражданитѣ, който имаше твърде добра слава и за своето доброжелателство биде нареченъ баща на иудеитѣ; въ предишнитѣ смутни времена той бѣше откъмъ страната на иудейството и отъ всѣ сърдце даваще за иудейството и тѣло и душа. Никаноръ, като желя

еше да покаже, каква умраза питае противъ иудеитѣ, прати повече отъ петстотинъ войници да го хванатъ, понеже мислѣше, че, като го залови, ще имъ причини нещастие. А когато тѣлпата щѣше да превземе кулата и насилваше дворнитѣ врати, когато вече бѣ заповѣдано да до-несатъ огнь, за да запалятъ вратата, той, намирайки се въ неизбѣжна опасностъ да бѣде хванатъ, се прободѣ съ мечъ, като предпочиташе доблестно да умре, нежели да падне въ ржцетѣ на беззаконници и недостойно да обезчести благородството си. Но понеже ударътъ отъ бързина излѣзе несполучливъ, а тѣлпитѣ вече се амькваха въ вратата, той се затече смѣло на стѣната и храбро се хвърли отъ нея върху тѣлпата народъ. А когато стоещитѣ бързо се отмѣстиха, и остана празно пространство, той падна помежду имъ въ стѣната. Дишайки още и пламналъ отъ негодувание, безъ да гледа кръвта, която се лѣеше като ручей, и тежикитѣ рани, той стана и, като потърча презъ тѣлпата народъ, спрѣ се на една стрѣмна скала. Когато вече съвсемъ му изтече кръвта, той си изтъргна вътрешноститѣ, сграбчи ги съ две ржце и ги хвърли въ тѣлпата, молейки Господаря на живота и духа, пакъ да му даде животъ и изцѣлене; така свърши той живота си. (II Мак. 14:37—46). Иуда, като захвърли сребърницитѣ въ храма, излѣзе и отиде та се обѣси. (Мат. 27:3—5).

Изъ гореприведенитѣ примѣри ясно се вижда, кои сж били причинитѣ, щото поменатитѣ лица да сѣршатъ съ самоубийство. Между тия лица (Сампсонъ, Елеазаръ) Църквата дори е причислила и къмъ ликветѣ на светиитѣ. (Следва).

СЪЮЗЕНЪ ЖИВОТЪ.

Ив. Орачевъ — учителъ.

Минимална и максимална свещеначеска дейность.

Отъ всѣки свещеникъ не може да се иска максималната пастирска работа, защото всички свещеници нѣматъ еднакви дарби. Има, обаче, единъ минимумъ, който е по силитѣ на всѣки свещеникъ и, ако той не се даде, виновника трѣба да се преследва. Тоя минимумъ е следния:

1. На всѣки свещеникъ е по силитѣ да държи черквата въ исправность и да служи редовно, като изпълнява всички предписания по службата, доколкото нѣма очибни пречки за това.

2. Да води дѣлата на черковното настоятелство по установения канцеларски редъ, за която целъ предварително трѣбва да му се дадатъ всички практични улжвения.

3) Да има примѣрно пастирско поведение и държане между енорийшитѣ.

4. Да основе благотвор. братство и движи функцията му по даденъ правилникъ и ръководство, ако за това нѣма никакви пречки, ней-вече когато за подобна работа енория-

шитѣ сами подканятъ и обещаваатъ съдействието си съ пари и трудъ. Свещеникъ е длъженъ да сондира почвата и прави опити за тази целъ.

5. Да разпространява полезна книжнина по даденъ списъкъ на книги, списания, вестници и ръководства.

6. Да съдейства съ каквото е възможно просвѣтната и възпитателна дейность на мѣстното учительство, както и всички други мѣстни общеполезни предприятия въ полза на поминъка, хигиената, благоустройството и др.

7. Да има жизненъ мирогледъ въ духа на християнския моралъ, както днесъ се проповѣдва отъ Гр. Петровъ. Мирогледъ, който опредѣля границитѣ, въ които ще служимъ на "Кесаря и Бога". Тукъ свещеника трѣба добре да бѣде подготвенъ отъ сведущи лица и съответна литература, за да не се извинява, че не знае. За тази целъ е нуженъ единъ краткъ, поне тридневенъ курсъ и обстойно ръководство. Истинския свещеникъ по мирогледъ не може да бѣде ни материалистъ, ни спиритуалистъ, а дуалистъ съ надмощие на божественото начало. Съ такъвъ мирогледъ всѣки свещеникъ

може да бѣде, ако не добъръ проповѣдникъ, поне добъръ събеседникъ въ частни разговори.

8. Да чете известень родъ книжнина по даденъ списъкъ, за подържане интелегентността, нужна за до тукъ изброената дѣйность.

Тая дейность съставлява дѣловата страна на христ. религия, по която всѣки свещеникъ може и да се подготви и да работи. Тоя родъ дейность лесно може да се контролира безъ никакъвъ провѣроченъ изпитъ, за какъто напоследъкъ се заговори.

Въ максимума на свещ. дейность влиза вещината да се защищаватъ догмитѣ, вѣщата проповѣдь и умѣлото тълкуване на евангелието. Липсата на тая вещина, обаче, не е голѣма беда, най-вече днесъ, когато народа е жаденъ за дѣла, като отдавна се е наситилъ на думи и ученостъ. Гр. Петровъ дойде да създаде дѣлови хора. Христовата религия е религия на дѣлата. Словеснитѣ спорове нищо не допринасятъ. А на почвата на дѣлата никой не може да спори. Тѣ сж реалния активъ на всѣки деятель.

За свещеници, които нѣматъ даръ да водятъ спорове въ защита на религията, може да имъ се дадатъ книги за тази целъ, написани нещщо, убедително, които да имъ служатъ за помощно средство, като се даватъ да се четатъ отъ всѣки, който иска да спори или да се освѣтли по религиозни въпроси.

Съ подобни ръководства, комуниститѣ твърде сполучливо си служеха за своята кауза, колкото и погрѣшна да бѣше.

гр. Ст. Загора.

Вечерни училища или дневни курсове.

Въ вестникъ "Пастирско Дѣло" брой 39 отъ 6 октомврий г. е напечатана много хубава статия отъ г. Стойко Ниновъ "Има нѣщо здраво въ Дания". Въ нея г. Ниновъ ни рисува живота въ Дания въ свѣтли черти т. е., ненавистта отъ една страна и мизерията, невежеството, суевѣрието и разгула отъ друга сж непознати. Отдавна вече не сжчеставатъ. Прати сравнение съ нашата действителность, за да видимъ, колко надире стоимъ ние българитѣ въ културно, въ умствено, а най-вече въ религиозно-нравствено отношение отъ севернитѣ Скандинавски страни.

Той дори ни привежда примѣръ на пословична за насъ честность: "Единъ човѣкъ си караше автомобилъ, казва той, пълненъ съ газени тенекни, на средъ пята се счупи автомобилъ му, а той съ пълна увереностъ, че гастѣта нѣма да се вземе, стовари я на пята и откара автомобилъ въ града да го направи. Ехъ, рекохъ си азъ, — ще разберешъ ти честность, ама я да си другадѣ!"

Но какъ холандскиятъ народъ е успѣлъ да се освободи отъ тинята на суевѣрието и предрасждатѣ? Какъ е можалъ да разпрѣсне мрака на невежеството? Да посѣе благодатнитѣ семена на братство, любовъ и жива вѣра въ Бога, въ силата на своя духъ?

Жизнеописание Митрополита Охридско-Пловдивскаго Натанаила

(Автобиографични бележки)

(28)

— "Если Антимъ сдѣлался уже неспособнымъ для занятія своего мѣста, а Иосифа непременно нужно смѣнить, потому что онъ султански екзархъ; султанъ его избралъ и возвысилъ въ Экзархи; то васъ выберемъ въ Экзархи".

Истината на горнето потвърждавамъ по чиста архиепископска совѣсть: казвамъ го не за своя похвала, но за да покажа мнѣнието на руситѣ. На тия негови слова, азъ съ твърдостъ му отговорихъ, че това нѣщо не може да бѣде, че азъ за това мѣсто и степенъ не съмъ достоенъ по много причини, а освѣнъ това, не владѣя турскиятъ языкъ, ненавиждамъ турцитѣ и съмъ въ душата си непримиримъ нихний врагъ; а Ио-

сифъ е достоенъ за тоя постъ и трѣбва той да остане неизмѣнно на мѣстото си. Колкото се отнеси до това, че онъ е удобенъ за екзархъ отъ Султана, мисля, казахъ азъ, че Султанътъ, ако и иновѣренъ, но като държавенъ глава, не е противно на християнското учение отъ тритѣ кандинати да утвърди оногова, на когото онъ има по-големо довѣрие. Сжщото учинено е и съ Иннокентия, Алеускаго отъ Государя Императора Александра Николаевича, при избирането му, слѣдъ смъртта покойнаго Филарета, за Московскій, Митрополитъ. Слѣдъ този разговоръ, отидохме при Г. Нелидова, който бѣше на постеля, мало боленъ и на когото г. Ону разказа

говореното между насъ. Г. Нелидовъ утвърди моето прѣдложение, съ словата отправени къмъ мене: "Мѣй всегда послушались вашихъ совѣтовъ, и теперь послушаемъ васъ; Иосифъ останеться екзархомъ". Съ този радостенъ резултатъ върнахъ се въ Экзархийскій домъ и разказахъ всичко на Негово Блаженство Иосифа, което го ободри. Явиха се слѣдъ това, нови мжчнотии.

Всичкиятъ епархин бѣха окопирани отъ руското войнство; пари отъ нигдѣ нѣмаше да дойдатъ, Экзархийскитѣ нужди нѣмаше съ какво да се покрѣшатъ, отъ банкера Стоянова, колкото можеше, бѣше земено, не даваше вече нищо; Экзархъ Иосифъ пакъ бѣше въ трудно положение — замисленъ току се шетнаше по салона. Като го видѣхъ така, рѣкохъ си: "ще се иди пакъ на Санъ-Стефано." Князь Черкасскій бѣше починалъ и тѣлото му бѣше

положено вече въ гробниитѣ ковчегъ и занесено въ Санъ-Стефанската църква. Се чакаше на мѣстото му князь Дондуковъ. На другия день Дондуковъ пристигна и зане мѣстото князь Черкасскій. На третиятъ день, безъ да се обади на Негово Блаженство Экзарха, отидохъ на Санъ-Стефано да поздравя княза Дондукова, съ благополучни прѣздомѣ. Като наидохъ квартирвта му, помолыхъ денщикътъ му (слугата) да му обади, че азъ го търся, послѣдъ което незабавно бѣхъ приетъ отъ княза. Слѣдъ отокомендуването, азъ го поздравихъ съ благополучни прѣздомѣ.

Онъ ме покани та сѣднахъ; слово по слово, дойдохме до това, щото да му кажа, че Экзархийското тѣло страда отъ безпаричие, понеже българскитѣ епархии сж окопирани. Тѣмко това приказвахме, дойде тайниитѣ совѣтникъ г. Домановичъ,

Чрез вечерните училища, ги казва уважаемият автор, в които идеално, с всичките сили на своя дух, работили и учители, и свещеници, и лъкари, възпламенени от огъня на Живото Слово, което ги намърлили в Св. Евангелие и без което ги не разрешавали нито един въпрос, не държали нито една беседа.

И за нас, драги събратя, като пастири на милионния български народ, потопен в пороци, злиян с стотици убийства и самоубийства, с хиляди кражби и злоупотреби, притиснат здраво в кръвожадните лапи на нечуван егоизъм и алчност, валин в прегръдките на най-мрачен разгул, в който свободно се ширят под разни форми: проституция, чревоугодие, лъжа, измама и мн. др. низки инстинкти. За нас, които сме поели тежкия кръст в служение на истината, свѣтлината и доброто — не остава нищо друго, освен да тръгнем по пътя осветен от будителите на нова Холандия.

Аз знам, че има много от нас, които горят от свещения огън на любовта, истината и свѣтлината, които искат да вложат силата на сърцето си в служба на ближния, работят за идването на Царството Божие на земята, но не върват, че хората такива, каквито сж, ще се откликнат на техния зовъ. Съ аз аз искам да споделя тази нѣколко редове.

Наистина, има хора, които могат да се сѣмат загубени за Царството Божие. За тях сж непознати и идеали и възвишени чувства. Исус Христос казва за тях: „не давайте свѣтити на кучетата и не хвърляйте бисерити пред свинити.“ Веднѣж сте се убедили за нѣкого, че е глух и не отзивчив към всеки добър порив, не се подава на никакво нравствено влияние, не си губете ентузиазма с него. Но такива нравствени изроди не сж много. Тѣ не сж обикновено явление в човѣчеството, а присърбно изключение, както сж изключения сакити, изродити и идиотити. Обикновено хората винаги си сж хора и нищо човѣшко не им липсва.

Други от нас, огрнати от свѣтити лъчи на Евангелската свѣтлина, че хората сж братя помежду си, защото сж деца на един небесен баща — Бога, не виждат друго въ своити ближни, освен по малки свои братя. Искат да се заловят за работа да издигат, да морализират и просвѣщават, но не знаят как да почнат, отъ где да завалят. Мѣстото тук не ми позволява да набележа методи, по които да се работи, това ще сторя други път. Сега ще кажа само, че опитът, извлечен от моята практика, ми показва, че за селата, па и за градовете изобщо ползата от дневните и много по-голяма, отколкото от вечерните училища. На дневните курсове всѣкого има повече посетители, а особено много се посещават от женити, които сж и по разположени от мъжете към религията. А на вечерните училища особено в

селата, където мъжете все още гледа на жената на сѣщество отъ по долна природа, а не като на равна нему другарка, се явяват празноскити се младежи, отишли там не от желание, а търсящи развлечения.

Есенята настъпи. Работата се свърши на полето. Хората, особено в селата, се прибраха. За онеправдания, материално, но с борчески дух български пастири, настава време за усилен труд. Ще стои ли той с кръстени ръце? Ще остави ли той Божия виноград на други неканени гости да разграбват? Не, да не бжде!

Православния пастиръ и сега ще стои на поста си. Подграван от жнея въра и сърдечна молитва той и сега ще смогне да надѣлее пречките и негодити и чрез повсемѣстна просвѣтна работа в дневните курсове ще разсеи мрачните облаци над българския небосклон, за да ни облягат топлинѣ лъчи на животворното слънце.

С. Дековъ

Свещ. Стефанъ Христовъ

свещ. Светославъ Юрдановъ.

Врачу, излѣкувай самъ себе си!

Мнозина вече твърдят, че не само в икономическия и политически, но и в духовния живот има нѣщо гнило и тъмно, което пречи да се реализират евангелските принципи в живота. А пъкъ обстоятелството, че човѣците, по Божието строителство, сж синове на свѣтлината, още повече дава право на сжичити да бият тревога, въ своето желание да събудят дремачити църковни сили на живота и дейност, както и да запалят изгасналити свѣтилници, да подобрят качеството на обезсолялата соль

Както въ нашата страна, никъде другаде не се развиват тъй бърже и толкова разнообразни секти и своеобразни религиозни учения. Нашата Църква, като че ли, е най-благородна в тоя случай, за гдето търпи какви ли не щѣше вече „исти“, които свободно и безпрепятствено упражняват своя занаят. Мнозина добри християни, разсждавайки върху прогреса на тия духовни паразити, както ги нарича вече ежедневния печат, и увеличението на адептити им, считат, че тяхното развитие се гради на органическа основа, т. е., че въ нашата Църква има нѣщо гнило, което им създава необходимити условия за живот.

Отъ историята, обаче, знаем, че Христовата Църква се роди свѣта, чиста и непорочна. И ако при все това въ наше време тя се счита за обект на духовнити паразити и за измѣстена, според нѣком, отъ своя естествен път, заслужава ли и трѣбва ли да виним самата нея въ сочинити дефекти? Не. Църквата винаги носи въ пазвити си Божествената свѣтлина и нейния ореол не бива да се засѣнчва отъ тъмнината, що изпуска изхабената и не-

подобнена духовно физиономия на човѣка — робъ. Не трѣбва да й се вмѣнява въ вина онава, за което е виновно нейното чадло, нейния синъ.

Иерархията, въ своята цѣлост, е представителка на Христовата Църква. Тя си има своя история и свой път. Църковната история не бива да се смѣсва съ тая на иерархията. Защото, конфликтити и крвави инциденти, що сж ставали въ живота на иерархията, и пътя на борбата, изминават надъ човѣшки трупове, пътъ на постоянни разпри, не могат да темат върху Църквата, а върху нейнити представители. И отъ тук, прави сж само ония, които бият тревога и сочатъ стрели право въ очити на злото, срещу гнилата част отъ организма на църковната иерархия. Така може да се обясни и обстоятелството, за гдето печата постоянно изнася сензации и курйози отъ църковен характер, които засягатъ иерархията, като официална представителка на установената отъ Бога чиста, свѣта и непорочна Църква. На тая именно иерархия предстои да се защити и да запази името и авторитета на Църквата, отъ която изхожда. Тя трѣбва да намѣри начинъ и способъ, та да отхвърли отъ себе си укора и нападкити, че създава условия за развитието и умножаването на духовнити паразити — сектанти и лѣжливи религиозни учения.

Безспорно, че за тържеството на истината и правдата, както и за издигане престоика на Църквата, е нужна борба. Последната трѣбва да бжде насочена противъ злото и неговити прояви. „Ц. В.“ въ брой 34 пише: „Предъ всичко е необходимо да се онщожатъ и смажатъ самити паразити (злото). Защото, тѣ самити нападатъ върху здравия църковен организъм, параняватъ го и създаватъ гнилото и тъмнина“. А по-рано един идеологъ — Методистъ бѣ казалъ: „Щомъ има духовни паразити, това показва, че има условия, че има гнилото и тъмнина, тай като тѣ обичатъ такава мѣсто. Щомъ времѣна не тѣ кѣтѣта въ народната душа, паразитити сами отъ себе си ще се онщожатъ“. (к. м.). А извѣстиятъ пъкъ Григорий Петровъ пише: „Злото не бива да се счита за първата и най-сѣществена прицелна точка въ нашата борба. Ако не повече, то наравно съ тая борба трѣбва да се трудимъ да насаждаме доброто въ живота, чрезъ собственити си дѣла“. (к. м.).

Ние сме съгласни съ последната

мисль. Нека борбата съ злото премине върху базата на лична почва. Да насочимъ най-първо борбата срещу себе си, срещу нашити недѣзи. Защото тѣ създаватъ условията на гнилото и тъмнина. „Тѣ да просѣятъ не вашия животъ, та по дѣлата ви човѣцити да прославятъ Бога“, казва Господъ Исусъ Христосъ. Ако църковната иерархия е свѣтлина и соль, тя ще свѣти и предпазва, чрезъ своити дѣла, душата на вървющия отъ заразата на сектантити. Излѣкували себе си, ние ще можемъ да лѣкуваме и другити. Тогава ще настѣпи ново време и новъ потокъ къмъ творчество въ живота. Иерархията не ще бжде трънъ въ очити на ония, които я считатъ за гнила частъ. Тогава никой не ще счита архиепископъ като висшъ сановникъ, който отива въ Синодалната палата, на топло и се обръща на студения църковникъ и народенъ бюрократъ. Нѣма да го упрекуватъ, че ализа въ съприкосновение съ паството си само чрезъ окръжни предписания. Тогава никой нѣма да се съмнява въ неговата въра и нравственност, нѣма да служи за съблазън на околнити съ своя комфортенъ и кабинетенъ животъ и нѣма младежити да налятъ по прозорцити на автомобилъ му, както въ прозорцити на ресторантити — дворци, където той се храна.

Тогава християнити не ще гледатъ съ презрение и на свещеника, когото мнозина днес считатъ за бездушъ автоматъ, наемникъ, изгаснало свѣтило и пастиръ съ слаба култура и авторитетъ. Нито пъкъ ще тѣне въ материална нишета, въ каквато е днес въ своето болшинство.

Наистина, когато църковната иерархия стане постоянно плантѣщъ свѣтилникъ, когато дѣлата и съответствуватъ съ нейното призвание, когато слезе низко и се приближи до народния умъ и руднити на човѣшкия трудъ, когато отъ близко предаде Божието благословение на ницити и чающити правда и истина, тя ще заличи прозвището „сиви канцеларски мишки“. Само при наличността на една църковна иерархия, която оправдава своето апостолство въ живота, може да се върва, че ще се парализира развоа на духовнити паразити, които развращаватъ народа и младежта съ своята необуздана нравственостъ. И тогава народътъ ще върви следъ своити пастири и не ще допусне въ средата си вѣлци грабителити — духовни паразити.

Лѣкарю, излѣкувай самъ себе си!

НА РАЗНИ АДРЕСИ.

По предстоящити избори за епарх. избиратели.

— „Редъ години избори се правятъ, кани се населението да изрази волята си чрезъ личната бюлетина, за да се създадатъ институти за редъ и законност въ отечеството ни. И Св. Синодъ обявява времето отъ 11 ноември до 11 декември т. г. за избиране на епархийски избиратели.

Мисията на епархийскити избиратели е да избератъ кириарха на своята епархия, ако тя овдовѣе, а частно духовнити епархийски избиратели и членове на епархийскити свѣти. При това положение следва ли членовете на епарх. свѣти да се кандидатираатъ и избиратъ за епархийски избиратели? Ето болният въпросъ, по който до сега грѣшки сж ставали, и нужно е по-

наедно съ когото князътъ отиде въ по-втрѣшната стая и слѣдъ малко излѣзе, като ми каза: — „Ваше преосвещенство, приходите, завтра, ми дадимъ Вамъ 500 рублей.“ „Я знаю, подлѣхъ азъ, что Ви мнѣ даете и больше, когда бы ни пропосилъ я, но теперь я говорю, что вообще Екзархический составъ страдаетъ и не имѣетъ откуда облегчить свои нужди. Его Блаженство, Екзархъ Иосифъ, хотѣлъ сего дня прѣлхатъ поздравитъ Васъ съ прѣздомъ, но едно обстоятелство помешала ему. Завтра онъ непременно прѣлдетъ, Ваше Святѣство, можете поговоритъ тогда съ нимъ о томъ и дать ему некоторую сему денегъ для содержания Арзархи пока дѣла устроятся къ лучшему.“

Съ това и се раздѣлихъ съ Негово Святѣство. Върнахъ се право въ Екзархията и разказахъ всичко Екзарху Иосифу. Утринта Негово Блаженство взе дякона си (дякона бѣше

сегашний архимандритъ Иларионъ), отиде на Санъ Стефано, поздравил княза Дондукова съ прѣздомъ и се върна радостенъ за добрити приемъ отъ страна на княза и за общинити му 7000 рубли за съдържание на екзархията. За да се взематъ тѣзи пари и донесатъ отъ тамъ, трѣбваше довърно лице. Негово Блаженство указа на мене, но азъ му казахъ: „азъ прося за общо, но просимото другъ нека приема и донесе. Ето, тукъ е Прѣосвещенный Кирилъ Скопский, пратете него. Така и стана. Необходимо бѣше да се направи още нѣщо. Като дойде на Санъ-Стефано, за главнокомандующий, Тотъ — Лебена, азъ прѣдложихъ на Негово Блаженство да се накупатъ отъ руското пригворие толкова икони отъ разни свѣтци, колкото полкове има и да се дадатъ на всѣкой полкъ, за благословение, отъ българската църква. Моето предположение се уобрази и изпълни. Донесоха се иконити и

азъ самъ ги написахъ така: „Благословение Болгарской церкви (такому полку)“ съ означение года и мѣсеца. Негово Блаженство взе иконити и съ дякона отиде на Санъ-Стефано да поздравя съ добръ дошелъ главнокомандующийтъ, Тотъ — Лебена и да благослови всѣкой полкъ съ надписани икони. На Екзарховото прѣвѣствие и прѣдложение за благословение полковоетъ, Тотъ — Лебена заповѣдалъ е да запрѣгнатъ четворка коний въ длѣжъ въ негова екипажъ, съ флейтеръ и съ конвой, отъ адютантити му, подиръ екипажътъ, и да го конвоиратъ до полковоетъ и обратно. Негово Блаженство, откакъ е благословилъ полковоетъ съ свѣтити икони, върналъ се къмъ Тотъ — Лебена, който го посрѣщналъ и го поканилъ на закуска, слѣдъ което онъ се върна съ весело лице въ Екзархический домъ, гдето го чакаше ние. Азъ, като го посрѣгнахъ, поздравихъ го както трѣб-

ваше и го попитахъ: какъ помина съ посѣщението на главнокомандующия и полковоетъ и какъ погледнаха на него русити. Онъ ми отговори, кратко и ясно, съ словата: „Остави се...! много хубаво и похвално!“ Азъ му казахъ: „Слѣдователно, страхътъ ви побѣгна вече отъ Васъ“... Негово Блаженство бившия екзархъ Антимъ, като биде освободенъ отъ заточение, още при подписването мирнити прелиминаренъ съ Турция трактатъ, при пристигнуването му на морското пристанище, биде посрѣщнатъ отъ Екзарха Иосифа, отъ В. Преосвещеннаго Панагари Пловдивский и отъ другити находящи ся архиереи, както и отъ Екзархическото гѣло, въ което число азъ не влѣзохъ нарочно, съ намѣрение да отида на самъ, въ квартирата му, та да мога, колко годъ, да узная неговити, за въ бждаще мисли и намѣрения.

(Следва)

него разсждение.

Според гражданския избирателен закон не може чиновникът, или членът от окръжен съд да бъде участник като кандидат в избор, който сжиятъ окръжен съд ще разглежда, утвърди или касира. Не могат тия две лица да бъдат избиратели, до като сж чиновници на държавата. Причинитъ за това сж ясни. Чиновникът е авторитетно, влиятелно предъ народната маса лице. Той може да дава насока на избора, може да заплаши и застави мирнитъ избиратели да гласуват по неговата воля. Членът пъкъ на окръжния съд, като разглежда избора, може да го утвърди, или касира въ своя лична полза.

Тъкмо туй, което се забранява отъ избирателния законъ, при изборитъ за епархийскитъ избиратели се допуска: архиерейскитъ намѣстници, като църковно-административни чиновници, да се кандидатираатъ и избиратъ за епархийски избиратели. Фактътъ, че всѣки архиерейски намѣстникъ е непременно и епархийски избирател, не говори ли, че при тѣхния изборъ играе голѣма роля тѣхното служебно влияние. Епархийскитъ пъкъ съвети, избрани отъ епархийскитъ избиратели, разглеждатъ, одобряватъ или касиратъ изборитъ за епархийскитъ избиратели. По тая начинъ не се ли поставятъ епархийскитъ съветници въ зависимость отъ епархийскитъ избиратели, не сж ли изложени на изкушението да ги утвърждаватъ, за да ги избератъ на ново при изтичане мандата имъ? Подобно подозрение се явява, особено като се знае, че каталогътъ на кандидатитъ за избираемитъ епархийски избиратели се съставя отъ единъ епархийски съветникъ и двама най-близо до града свещеници, и че изборитъ се произвеждатъ пакъ отъ члена на епархийски съветъ. Не изглежда ли, че цѣлата изборна процедура се намира въ ръцетъ на епархийския съветъ и че последниятъ има възможность да утвърди само приятни нему избраници? Не се ли създава убеждението, че така епархийскитъ съветници сж поставени въ благоприятно положение да бъдатъ винаги избрани за свѣтници и епархийски избиратели? Когато епархийскитъ свѣтници е и епархийски избирател, мислимо ли е другъ да се избере за свѣтникъ?

Врѣме е да се поправи тая грѣшка. Законно, редовно и практично е архиерейскитъ намѣстници и членове на епархийскитъ съвети да не се кандидатираатъ и избиратъ за епархийски избиратели. Свещ. Г.

Б. Р. Прави честь на Синодалния органъ, че е помѣстилъ въ броя си отъ 27 Октомврий препечатаната отъ насъ по-горе дописка, която заслужава сериозното внимание на върховната църковна властъ. Ако ние бѣхме написали тази бележка или пъкъ ѝ дадохме първи мѣсто въ вестника си, щѣха да ни обвинятъ въ подстрекателство. Сега, обаче, сме свободни отъ тоя упрекъ, тъй като и редакцията на „Ц. В.“ мисли по тоя въпросъ като насъ.

Къмъ горнитъ редове, ще прибавимъ само следното: Не само че не е законно, редино и практично архиерейскитъ намѣстници и членове на епархийскитъ съвети да се кандидатираатъ и избиратъ за епархийски избиратели, но въ повечето случаи при избирането имъ се вършатъ редица некрасиви дѣла, които уличаватъ духовната властъ въ партизанство, насилие и заинтересованность. Ние знаемъ епархии, въ които се вършатъ голѣми неправди въ това отношение. Така напр., каталога на кандидатитъ се съставлява по комшийски начинъ, лишаватъ се добри християни и дори епархийски избраници, чийто мандатъ сега изтича, отъ правото да бъдатъ вписани въ каталога, последния се крие и държи въ тайна, за да не може никой да узнае, кои иматъ право да се кандидатираатъ въ избора и т. н. Въ една отъ тия епархии, която минава за образцова по редъ и законность, дори и длъжностнитъ лица въ Митрополитата съдействуватъ и

участвуватъ въ това предизборно насилие. Ние често порицаваме безогледната борба у нашитъ политически партии, която се разгорещява особено при избори, издаваме окръжни, за да обвиняваме тоя или она въ партизанство, а самитъ Митрополи, съ цѣлия си висшъ и низшъ щабъ вършатъ най-вулгарно и очибующо партизанство.

Къде е законностьта, реда и правдата? Или тѣ сж само параванъ, задъ който могатъ да се вършатъ беззаконни дѣла?

Св. Синодъ на българската църква трѣбва да се съобрази съ това, което самъ изниса въ своя печатенъ органъ. Той е длъженъ да изработи и специални нареждания, за да се запази свободата при всички въобще църковни избори. Защото, по тѣхъ же ни узнаятъ, какви служители сме на правдата, законностьта и реда. Ще се повърнемъ пакъ.

Кошунство и провокация!

Въ в. „Русенски новини“, бр. 824 отъ 25 м. м. четемъ следнитъ

10-ТѢХЪ ЗАПОВѢДИ за кино-любители.

1) Азъ съмъ Господъ Богъ твой; и желанието ми е ти да гледашъ прекрасния филмъ „Ала Суминска“ съ Олга Чехова.

2) Не си прави кумири и не пренебрегвай да отидешъ тия дни въ „Олимпия“, където се прожектира „Ала Суминска“.

3) Не изговаряй напразно името на Господа твой Богъ и вървай въ неговата сила и въ таланта на Олга Чехова, която играе ролята на Ала Суминска.

4) Помни сжботния день, за да го запазишъ святъ. Шестъ дни работи, а вечеръ иди да гледашъ Ала Суминска и останешъ възхитенъ отъ играта на Олга Чехова.

5) Почитай баща си и майка си и води ги и тѣхъ да гледатъ Ала Суминска, защото този филмъ трѣбва да се види отъ всички.

6) Не убивай, понеже ще влѣзешъ въ затвора и нѣма да можешъ да видишъ Ала Суминска.

7) Не прелюбодействувай и не си губи ноцитъ по разни локали, а иди и гледай Ала Суминска.

8) Не кради и не прави лошо никому, тъй като ще изпатишъ като Корниловъ и краятъ ти ще бъде като неговия въ филма Ала Суминска.

9) Не лжесвидетелствувай, а кажи истината, че филма Ала Суминска нѣма равенъ на себе си.

10) Не пожелавай жената на ближния си, като капитанъ Корниловъ на поручикъ Сумински, а бжди въ добри отношения съ тѣхъ и заедно съ тѣхъ идете да видите Ала Суминска съ Олга Чехова и Хансъ Щюве.

Какво кошунство спрѣло религията — Каква провокация спрямо религиозна свѣсть на върхушитъ!

Но къде сж блюстителитъ на цървата? Нима въ градъ Русе, дѣто е събранъ „елита“ отъ нашитъ богослови, во главе новиятъ кириархъ, не се намѣри нѣкой да объли жбъ срѣшу провокациитъ на тамошния в. „Русенски новини“, който въ втората страница на сжция брой, въ статията „Полова чистота“ изнася още, че само озарениятъ отъ окультистична свѣтлина разумъ, се оттегля отъ половата разпущаностъ и не тѣне въ мжката на разврата? Отъ коментариите ще се въздържимъ за сега. Ще чакаме да чуемъ мнението на русенскитъ църковни фактори. Защото...

Срѣди развратници и развратители Църквата спи, а амвона нѣмѣ,

„Учени“ школиници, слѣпи водители, Като безбожници — мракъвъстители — Съ думи и примѣри тѣхъ прослѣпители Учатъ незлобния какъ да заѣрѣе...

Срѣди развратници и развратители Църквата спи, а народа чортѣе...

СЛ.

Ракъ и рачета.

„Св. Синодъ билъ констатиравъ, че свършилиятъ семинария или свещенически училище, макаръ и да имали за-

вършено богословско образование не били добре запознати нито съ значението на пастирското служение, нито съ църковния редъ и богослужебна практика (к. н.), и затуй задължава за напредъ всички кандидати отъ тѣзи училища, желаючи да приематъ духовенъ санъ, да държатъ предварително специаленъ изпитъ.“ („Хр. Свѣ.“ отъ 15.X.1928 г. „Пъленъ фалиментъ на просвѣтната дейность на Св. Синодъ“).

Горната статия на г. П. Черняева ми напомня две нѣща:

1. Статията на Камень Вѣры отъ 27.I, 15.II и 28.II т. г. „въ вѣкъ на специализацията“ и Довѣстъ учени-

ку да бъдатъ яко учителя его“ (Мат. 10, 25).

2. Една басня — „Ракъ и рачета“, що бихъ училъ въ второ отдѣление презъ 1898 година. Въ тази басня се говореше за единъ ракъ, който се сърдилъ на своитъ рачета, че не вървели като хората и току имъ крещелъ: „Вървете право, бре мулета!“

Ала не щѣшъ ли, едни раче, — по-умно или по-палаво отъ другитъ, не знаа, — се обърнали та му казалъ: „Тате бе, върви първо ти, та да видишъ и ние, какъ трѣбва да се върви като хората“.

Р. К.

Отзиви и бележки

Най-послед...

Съобщаваме подъ резерва, че Св. Синодъ взелъ подъ внимание писаното отъ насъ въ „Отзиви и бележки“ — „Едно самоизобличение“ и въ предстоящата си сесия щѣлъ да се занимае съ въпроса за назначаване протосингели въ три Митрополии на високо просвѣтени духовни лица, за да използва тѣхнитъ сили и способности.

Не можемъ да се не радваме за това. Така трѣбва да бъде.

Св. Синодъ, обаче, може да се затрудни отъ обстоятелството, дали епархийскитъ архиереи ще се съгласятъ да бъдатъ назначени лица, за които не е искано предварително тѣхното мнѣние и въ които тѣ нѣматъ вѣра?

Недопускаме подобно противодействие. Нали Св. Синодъ е върховната църковна властъ, на чийто разпореждания сж длъжни да се подчиняватъ всички по-малки власти? Нали въ църквата трѣбва да има дисциплина и изпълнение на каноничнитъ постановления? Нали голѣмитъ трѣбва да даватъ примѣръ на послушание на по-малкитъ?

Ще видимъ, какъ ще се разреши тоя въпросъ. Ние живо се интересуваме отъ него.

О Високопрѣосвещенѣйшемъ или о Прѣосвещенѣйшемъ?

„Ц. В.“ въ о. дѣла си: „Въпроси и отговори“ (бр. 37), отговаря на зададения въпросъ, въ какъвъ падежъ да се поставятъ собственитъ имена, които окончаватъ на ий и дава правилень отговоръ. Едно не можемъ да си обяснимъ: отъ где е взета формулата „Високопрѣосвещенѣйшемъ“. Нито въ рускитъ, нито въ Синодалния служебници има такава форма.

Ние не сме нито учени богослови, нито филолози, но мислимъ, че горната форма е неправилна. Не е зле заведующия тоя отдѣлъ въ „Ц. В.“ да се справи съ славянската граматика за образуване степенитъ на прилагателнитъ имена въ славянския езикъ и, ако не сме прави, ще поискаме извинение, за гдето твърдимъ, че горната форма е погрѣшна.

Нѣкога и сега.

Спомняме си, че преди години, единъ епархийски архиерей бѣ отправилъ писмо до своя намѣстникъ въ духовна околия, съ което му заповядваше да преустанови служебната си обиколка, за да не би тя да се използва зле отъ нѣкои. А тогава предстоеше изборъ за епархийски духовни избиратели.

Днесъ положението е съвсемъ друго. Сегашиятъ Арх. Н-къ, по всѣка вѣроятность съ знанието на своето началство, отъ десетина дни обикаля околията си, за да ревизира църковнитъ работи и поведението на свещеницитъ и то тѣкмо въ предаванетоъ на сжщо такъвъ изборъ, като нѣкога. И въпреки това последно обстоятелство, никой не му е на правилъ канвата и да било бележка. Той свободно агитира и дава наставления за предстоящия изборъ.

Защо става това, ние не желаемъ, за сега да пишемъ. Ще почакаме, по-удобно време, за да разкриемъ дълбожитъ психологични причини, които на одного анушаватъ да не,

вижда, когато гледа, а на други — да размахватъ своята намѣстническа дѣсница и да чертаятъ бждашето на епархията, чрезъ своята собствена и безвѣтна бюлетина

Дължимъ да съобщимъ само, че въ правотата на мисълта, която изказваме, ще ни послужи и официалното писмо на Св. Митрополия, съ което тя преди четири години конфидициално упрекна сжция Намѣстникъ въ нарушение закона и грубо партизанство.

Какво вършатъ другитъ.

Министерството на Народ. Провѣщение издаде окръжно по своето ведомство, съ което забранява на всички учителки и ученички да ходятъ съ голи крака, ржце и гърди. Тази заповѣдъ се прилага вече въ изпълнение.

Нѣщо повече. Създаде се и специална форма на всички учителки, съ заповѣдъ, че последнитъ не могатъ се явяватъ въ класъ безъ формата си.

Отлично нареждане. Прави честь на Министерството, като е съзнало, че на децата ще трѣбва да се даде примѣръ на скромность предъ всичко отъ тѣхнитъ възпитатели и учители.

Що направи въ това отношение Църквата? До кога полуголитъ дами, съ начервени устни, дрѣпнати вежди и потъмнени очи, ще обръщатъ Божия храмъ на циркъ? Где другаде, ако не въ църква, трѣбва да бждемъ скромни, прибрани и съ скрушенъ духъ, признакъ на християнско смирение?

Думата има висшата църковна управа.

НАША ПОЩА

Получи се абонамента отъ:

Свещ. Д. Т., с. М.—Н. П.; Прот. И. Р., с. Б.—П.; Прот. Пр. Д., —Н. З.; свещ. П. Т., с. К.—Н. З.; свещ. Д. И., с. К.—Н. З.; свещ. Ю. Д., с. К.—Н. З.; прот. Д. К.—П.; свещ. К. К.—Н.; свещ. И. М., с. Г.—Н.; прот. Т. К., с. В.—Н.; свещ. Л. З., с. С.—Н.; свещ. К. П., с. М.—Н.; свещ. В. В., с. В.—Н.; свещ. Ю. Б., с. Г.—Н.; свещ. П. Ц., с. Г. М.—Н.; свещ. А. П. П., с. Л.—Н.; свещ. И. Д., с. Н.—Н.; свещ. И. Г., с. Л.—Б.; на които изказваме своята сърдечна благодарность.

Свещ. Г. П., с. Б.—Н. Искрено благодаримъ. Тѣжно, но фактъ.

Свещ. Н. Г.—Х. Записаме Ви. Изпратете абонамента 80 лв. съ пощ. записъ.

Свещ. Ат. Ч.—Ст. З. Ще внесете 70 лева.

Редакцията известява на всички свои абонати:

1) че вестникътъ не ще излиза редовно всѣка седмица, за да се изпълни годишната му до края на м. Декемврий. Отъ 1 Януарий ще почне да излиза редовно и безъ прекъсвания.

2) че мнозина отъ неплатилитъ абонати ни причиняватъ мжка и незаслужени неприятности въ редовното издание на вестника. Молихме ги много лѣти да се издѣлжватъ. Малцина сториха това. Поставени сме въ твърде деликатно положение. Повече не ще ги молимъ. Ако сж хора съ свѣсть, нека сами сждатъ за своето нехайство.

3) Всички събрани абонamenti да ни се изпратятъ веднага. Ще бждемъ особено доволни, ако съ време стане това.

4) На всички изпратени абонати изказваме своята публична признателность. Тѣхнитъ имена ще бждатъ оповѣстени като морална отъ наша страна отплата. Богъ да ги възнагради за усърдието имъ.

Печатница „Просвѣщение“ — Варна
Поръчка № 399.